

שפת אמת ספר שמות - פרשת תצוה -

שפת אמת ספר שמות - פרשת תצוה - שנת [תרס"ג]

בפרשה זו מצות המנורה ובגדי כהונה. כי אהרן בחי' נר מצוה שהוא תיקון הגוף ברמ"ח ושס"ה. ומרע"ה בחי' תורה אור שהוא הנשמה. דעיקר המצוה להמשיך אור הנשמה אל הגוף. ומרע"ה הוריד התורה מן השמים והאיר אל הגוף. ואהרן העלה הנר אל הנשמה. כמ"ש במ"א דבמשה כ' מן הבוקר עד הערב ובאהרן כתיב מערב עד בוקר. דהגוף יש בו פסולת וצריכין לברר התערוכות. ואהרן היל' בחי' גוף נקי. ולכן בחר בו השי"ת לכהן. וכמ"ש והיל' על לב אהרן. מצח אהרן. שתי כתפיו. מצנפת על ראשו. זה תכשיט הגוף. רמז לדבר לא מצאתי לגוף טוב משתיקה והיא מדת אהרן כמ"ש וידום אהרן. ומרע"ה הוא הנשמה והמדבר. וב' האחים רומז לשפתים. כי השפה מיוחד לדיבור. ולהשתיקה ג"כ כמ"ש במ"א מזה. וכתוב משה ידבר. ושפתי כהן ישמרו דעת. ושניהם בחי' זכור ושמור. ומתאחדין בשבת קודש. שבת אחים גם יחד:

שפת אמת ספר שמות - פרשת זכור - שנת [תרל"ד]

תצוה ופ' זכור נכתב מעורבב:

תצוה לשון זירוז כמ"ש ז"ל צו הוא זירוז מיד ולדורות. פ'י שכל מעשה שנעשה בזריזות הוא דבר של קיימא. וזהו ואתה תצוה שיכניס מדת זריזות בלב בני"י. כי זריזות מביא לידי חסידות. ועמלק ימ"ש וזכרו רצה ליקח מדת הזריזות מבני"י. דכתיב וחמשים עלו בני ישראל מזרזין. וקדם עמלק בדרך כמ"ש קרך כו' ברש"י ז"ל. והוא בחי' זכירה אם הוא נשרש בכח הפנימיות שבאדם בעיקר החיות במקום שאין שם שכחה. ועיקר הזריזות בא על ידי השמחה שאדם זוכר כמה מעשיו מגיעים עד לשמים. והאמת כי ההכנעה הוא עצה לזה. [כאשר הגיד מו"ז ז"ל בשם הרבי מלובלין ז"ל כי שמחה והכנעה מדה אחת היא]. וע"י שאדם מבין שמרוחק הוא מן האמת. ואעפ"כ זוכה להתקרב להשי"ת בכל עת. זה נותן לו כח ועוז. לכן זר הוא זר בחילוף הנקודות. וכשהכנעה אינה מביאה לעצבות רק לשמחה הוא טוב. והוא העצה לשמור ההשגה. והוא ר"ז גי' או"ר. וע"ז נאמר אשר צפנת ליראיך שלא יהי' מוטל על המצח. וכל זה נכלל במדת זריזות. ואחר יציאת מצרים קיבלו בני"י התורה. זכ' ה' עוז לעמו יתן כו'. הוא התורה. כי אחר יציאת מצרים צריכין שמירה יותר. והוא ע"י התורה. כי יש ב' הכנעות. א' על ידי שפלות בגלות ומן המיצר כו'. וכשיוצאין מן המיצר צריך להיות הכנעה ע"י כח התורה שרואה האדם עומק חכמתו ית'. וחל עליו בושה והכנעה. ולכן קידם עצמו עמלק אחר יציאת מצרים קודם קבלת התורה. וחז"ל קבעו לקרות בש"ק פ' זכור. מכלל שבש"ק הזמן למוחקו. וכ"כ והיל' בהניח כו'. כי בשבת קודש באים למקור החיות. מקום הזכירה. דכתיב זכור את יום השבת. והוא לקבל עיקר חיות התורה שיש בכל איש ישראל תוך עומק הלב. כדאיתא בשבת ניתנה תורה. וכל דאתאחדת ברזא דאחד. והוא ג"כ פ'י זכור להיות מוטמן חיותו ית'. כ"ו גי' שם הוי"ה ב"ה. בפנימיות האדם. והוא רזא דאחד:

שפת אמת ספר שמות - פרשת זכור - שנת [תרל"ז]

תמחה את זכר עמלק. הוא הבטחה ג"כ שבנ"י ימחו את שמו בלי ספק. אבל כפי מה שנתקיים והיה בהניח כו'. כך מתקיים מחיית עמלק. וכתוב כי יד על כס יה. פרש"י נשבע הקב"ה שאין שמו שלם וכסאו שלם עד שימחה זכר עמלק. פ'י כי עמלק מסר נפשו לרעה. אף כי ידע שסופו לאיבוד. אבל רצה לערוב את בני ישראל. ולכן זה שכרו שלא יהי' לו חלק בקדושה. דהנה כל האומות יש להם קצת שורש בקדושה. וכל אז אהפוך אל העמים שפה ברורה כו'. דלעתיד יתגדל שמו ית' וידעו כל העמים כי לה' המלוכה כמ"ש ישמחו

וירננו לאומים כו'. אבל עמלק ימ"ש לא יהי' לו חלק בזה. כמ"ש ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד. לכן נשבע הקב"ה שלא יהי' תיקון השלם שיכירו כל האומות את כבודו ושמו הגדול ב"ה עד שימחה זכר עמלק. כדי שלא יהי' עמלק בכלל ולא יזכה לראות האמת. ולכן כפי מה שמתקרבת הגאולה ומתברר כבודו ית' בעולם. כפי זה השיעור נמחה שמו של עמלק. וז"ש והי' בהניח כו' מכל אויביך מסביב. אז תמחה בוודאי זכר עמלק. ולכן מי שמצפה לפרסום שמו הגדול ב"ה. הוא מצפה למחית עמלק. כי הא בהא תליא. ושבת הוא מעין עוה"ב ויש בו